

Của Không

Nguyễn Tài

Tôi sửa lại cái ghế tìm một tư thế cho thoải mái. Ờ, thế này thoải mái. Thế này, tôi có thể nằm thật yên. Tôi xoay nghiêng qua, tay vói lấy quyển sách để đọc. Nhưng, lại để trên bụng, không đọc. Đưa mắt, trầm ngâm nhìn qua cái khung. Một cái khung trống không, trắng toát. Như một khung cửa không mành mông. Tôi đối diện nó trong trạng thái yên tĩnh. Đã chờ nhau, như đôi bạn lâu lắm rồi không gặp.

Lặng lẽ, không có gì vội vã. Chờ vậy thôi. Những nỗi niềm riêng, rồi cũng sẽ tuôn trào ra như trái chín đầy mặt chực chờ tuôn chảy. Ở đó, một cõi mênh mông. Trống vắng. Nơi không có bắt đầu và không có cùng tận. Tôi không tìm kiếm gì nữa, chỉ thả hồn lắng nghe và lắng nghe những âm thanh âm thầm của thỉnh không trừu tượng tự muôn đời. Réo rắt, xa vắng, mà dường như gần gũi. Khoảng khung vẫn đó. Tôi nằm thật lâu, thỉnh thoảng lại đứng lên đi tới đi lui, loang quanh, rồi lại nằm, không tìm gì, không nghĩ gì, thả hồn trong quạnh vắng. Như gió thông dong lướt qua len lỏi trong rừng sâu, là lời gọi cái vắng vắng một âm thanh trầm lặng, mà diệu kỳ. Tiếng trống vắng âm thầm như gần như xa không xác định được. Không sao!

Trong trạng thái yên ắng, lắng đọng, tâm tư tôi như trái chín ứa tràn mặt ngọt... rồi bỗng dưng tôi bước vào cái khung trống vắng, tôi thao tác diễn đạt lại những nét đẹp của thiên nhiên như một trường ca tâm tình của màu sắc trong đất trời màu nhiệm. Như lời nói du dương của gió leo lách qua muôn ngàn kẽ lá. Những đường nét, màu sắc bắt đầu khua động, như đóa hoa quỳnh từng cánh hé nở trong đêm thanh vắng tuyệt cùng. Hương thơm lừng quện gió loãng ra thoang thoảng làm say đắm vạn vật cả với tâm hồn.

Trực cảm tâm linh, đó là nguồn cảm hứng bước vào cõi tranh như cuộc dạo chơi trong đất trời màu nhiệm. Tôi góp nhặt những góc trời tiêu biểu trong cái kho báu của thiên nhiên để kết đan lại như một tràng hoa tràn đầy những sắc màu, đường nét nguyên sơ linh động, phong phú, tràn đầy sự sống. Đúng vậy, đó là những suy tư ấp ủ một loạt tranh mới sẽ biểu hiện như mùa xuân tràn đầy sức sống bừng nở của những đóa hoa, lá, đơm cành, để dâng hiến tặng cuộc đời.

Trong căn phòng nhỏ, nhưng hương sắc bốn mùa dường như luôn tỏa ngát trong tâm hồn, tôi say khướt những tinh hoa tinh khiết của đất trời kết đan vi diệu nhiệm màu phong phú của thiên nhiên ban tặng. Với tất cả những màu nhiệm quý báu thiên nhiên ban cho, tôi sắp xếp theo một bố cục riêng mình tùy vào cảm hứng ở mỗi bức tranh. Tâm hồn tôi khám phá những góc nhìn riêng biệt để xây dựng cho mỗi bức tranh, như một dấu tích ở góc trời vắng lặng đâu đó trong thiên nhiên.

Mỗi bức tranh, là một vùng tâm tư cô đọng. Có khi u trầm, tĩnh mặc. Có khi rực chói chang của ánh nắng ban mai hay chiều tà còn bịn rịn. Bốn mùa xuân hạ thu đông luân chuyển, như một vũ điệu êm đềm thiên thu, như mây trôi, hợp tan, như lá thay mùa. Có bức thì tôi cách điệu hóa, cường độ cực độ thoát khỏi tình tự thiên nhiên để bước vào vùng suy tư trừu tượng của tâm hồn.

Vùng tĩnh lặng, ở trong đó, tôi chiêm nghiệm một thế giới lơ lửng giữa thực giữa hư, và trầm mình trong đó để đi vào sáng tạo thế giới nghệ thuật cho riêng mình. Trong nghệ thuật nó cần có chiều suy tư đơn lẻ, mới tạo một bản sắc đặc thù trong thế giới nghệ thuật chung. Đó là con đường đi khám phá nội tâm để truyền tải tâm tình vào trong tác phẩm. Như những hạt mưa xuân thấm đẫm vào đất để nuôi dưỡng những mầm non xanh, tươi tắn, cho cành lá, cho hoa sai, cho sắc hương tỏa ngát.

Cũng như vậy, nghệ thuật luôn cần sự dưỡng nuôi như sóng chạy lao xao vỗ vào bãi cát miệt mài cho thanh âm biển trùng dương vang vọng mãi... vọng mãi. Như gió rì rào qua rừng cây xanh, rợp bóng mát, để ngân nga, những âm thanh huyền bí, cho núi rừng mãi linh thiêng. Tất cả, đó là những phép lạ màu nhiệm, là lương thực của nguồn cảm hứng cho tâm hồn của những người nghệ sĩ, cho những bước chân thế hệ này tiếp nối thế hệ khác, cho dòng lịch sử luôn trải dài theo giòng đời nghệ thuật, và tô điểm cho cuộc sống luôn tươi đẹp như vườn hoa muôn sắc hương.

Nguyễn Tài

